

Beslutningsforslag nr. B 112. Fremsat den 4. april 1984 af Lilli Gyldenkilde (SF) og Elisabeth Bruun Olesen (VS)

Forslag til folketingsbeslutning

om revalidenders og langvarigt syges dagpengeret

Folketinget opfordrer arbejdsministeren til at sikre, at arbejdsløse A-kassemedlemmer, hvis rådighed, der stilles tvivl ved efter langvarig sygdom eller efter endt omskoling/revalidering, og som derfor skal bevise deres rådighed ved arbejde af passende varighed, normalt 5

uger, sikres et arbejde, som skal kunne karakteriseres som arbejde i arbejdsløshedslovens forstand, ved at den pågældende kommune forpligtes til at fremskaffe dette arbejde, såfremt den arbejdsløse, arbejdsformidlingen eller fagforeningen ikke er i stand her- til.

Bemærkninger til forslaget

Dette forslag til folketingsbeslutning er en genfremsættelse i ændret form af et i folketingsårets 1. samling fremsat forslag, jfr. Folketingstidende 1983-84 (1. samling) forhandlingerne sp. 1326 og 2320 og tillæg A sp. 1001.

Efter en langvarig sygdom, ja, blot en sygdomsperiode af et halvt års varighed, er det i dag næsten blevet en automatik, at arbejdsløshedskasserne sætter spørgsmålstegn ved, om det arbejdsløse medlems helbredstilstand gør varetagelse af arbejde muligt. Arbejdsløshedskasserne kræver på den baggrund normalt, at det arbejdsløse medlem skal finde sig et arbejde af passende varighed, normalt 5 uger, som bevis på, at medlemmet står til rådighed for arbejdsmarkedet, før medlemmet igen er dagpengeberettiget.

Det samme vil ofte være tilfældet for arbejdsløse, der har gennemgået et kortere revalideringsforløb, eventuelt i form af et omskolingskursus, som skulle sætte dem i stand til at gå over i et andet fagområde.

Disse mennesker vil som oftest også blive afkrævet arbejde af passende varighed, normalt 5 uger, før de igen er dagpengeberettigede, idet revalideringsforløbet ofte ikke vil skønnes som tilstrækkelig dokumentation for, at medlemmet står til rådighed for arbejdsmarkedet i fuldt normalt omfang.

Den skærpede administration fra arbejdsløshedskassernes side skal ses på baggrund af arbejdsløshedskassernes angst for at få kasseansvar og således skulle tilbagebetale dagpenge, som arbejdsdirektoratet senere skulle skønne uretmæssigt udbetalt, idet det kan være svært at foretage den korrekte fortolkning af rådighedsbekendtgørelsen (bekendtgørelse om ledige arbejdsløshedskassemedlemmers forpligtelse til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet som betingelse for udbetaling af dagpenge).

De langvarigt syge og revalidenderne kommer på denne baggrund efter endt sygdom eller endt revalidering til at stå i en socialt dårlig situation, en situation, som af den enkelte opfattes som helt urimelig og håbløs. Der er jo intet arbejdsmarked, der står til rådighed for arbejdsløse medlemmer. Med 300.000-350.000 arbejdsløse kan denne gruppe selvfølgelig ikke finde arbejde af passende varighed, der kan bevise, at man er i stand til at arbejde i fuldt normalt omfang. Disse mennesker kan derfor ikke få dagpenge.

For at sikre, at de ikke ender i denne situation, bør de enkelte kommuner forpligtes til at sørge for, at disse arbejdsløse sikres arbejde af passende varighed, således at de igen bliver dagpengeberettigede og indgår i køen af arbejdsløse på »normale arbejdsløshedsbetingelser«, dvs. også bliver omfattet af loven om arbejdstilbud til ledige.